

KRISTUS UZVARA PĀR NĀVI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 27:62–66; Jņ 10:17, 18; Mt 27:51–53; Jņ 20:11–29; 1kor 15:5–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kad es redzēju Viņu, es nokritu pie Viņa kājām kā miris, bet Viņš man uzlika Savu labo roku, sacīdams: nebīsties! Es esmu Pirmais un Pēdējais un Dzīvais. Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam, un Man ir nāves un elles atslēgas.” (Atkl 1:17, 18)

Kristīgajā ticībā centrālais ir Jēzus augšāmcelšanās. Pāvils to spēcīgi izteica, kad viņš rakstīja: “Jo, ja mirušie netop uzmodināti, tad arī Kristus nav uzmodināts. Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos. Tad arī tie ir pazuduši, kas Kristū aizmiguši.” (1kor 15:16–18) Sīkāk par šo runāsim nākamajā nedēļā.

Tāpēc, lai arī cik lielu uzsvaru Pāvils liek uz Kristus nāvi un cik tā ir svarīga – “jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu” (1kor 2:2) –, tā mums patiešām neko nedod bez augšāmcelšanās. Tieši tik svarīga ir Jēzus augšāmcelšanās visai kristīgajai ticībai un glābšanas plānam.

Tajā pašā laikā ir grūti saprast, kāpēc Kristus augšāmcelšanās – un līdz ar to arī mūsu augšāmcelšanās – ir tik svarīga, ja, kā daudzi uzskata, mirušie Kristū jau bauda Debesu svētlaimi, jo ir devušies “mājās, lai būtu ar Kungu”.

Noliekot to visu malā, šajā nedēļā runāsim par Kristus augšāmcelšanos un visiem pārliecinošajiem pierādījumiem, ko Viņš mums ir devis, lai mēs tai ticētu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. novembrī.

Apzīmogotais kaps

Kristus misija, kā likās, bija beigusies (un pat izgāzusies) līdz ar Viņa nāvi pie krusta. Sātans bija guvis panākumus, pamudinot Jūdu nodot Glābēju (Lk 22:3, 4; Jņ 13:26, 27), un arī augstie priesteri un vecaji pieprasīja Viņa nāvi (Mt 26:59, Mt 27:20). Pēc tam, kad Jēzus tika arestēts, “visi mācekļi atstāja Viņu un bēga” (Mt 26:56), un Pēteris noliedza Viņu trīs reizes (Mt 26:69–75). Nu Jēzus gulēja kapā, kas bija izcirsts klintī un noslēgts ar lielu, apzīmogotu akmeni, ko sargāja romiešu sargi (Mt 27:57–66) un ko vēroja neredzami dēmoniski spēki. “Ja viņš varētu, viņš [sātans] būtu gribējis paturēt Kristu ieslēgtu kapā.” (Elena Vaita “Manuscript Releases”, 12. sēj., 412. lpp.)

Šīs zemes kalpošanas laikā Kristus paredzēja ne tikai Savu nāvi pie krusta, bet arī Savu augšāmcelšanos. Izmantojot Austrumu iekļaujošo valodas stilu, kurā dienas daļa skaitās visa diena, Jēzus minēja: “.. kā Jona trīs dienas un trīs naktis bija lielās zivs vēderā, tā arī Cilvēka Dēls būs trīs dienas un trīs naktis zemes klēpī.” (Mt 12:40) Citās reizēs Jēzus uzsvēra, ka tiks nogalināts, bet trešajā dienā atkal celsies augšā (Mt 16:21; Mt 17:22, 23; Mt 20:17–19). Augstie priesteri un farizeji zināja visus šos apgalvojumus un darīja visu, lai nepieļautu Viņa augšāmcelšanos.

Izlasī Mt 27:62–66. Kā šī rīcība tikai palīdzēja nodrošināt pasaulei vēl vairāk pierādījumu Jēzus augšāmcelšanai? _____

Visi drošības pasākumi, lai paturētu Jēzu ieslēgtu kapā, padarīja Viņa uzvaru pār nāvi un pār ļaunajiem pulkiem pat vēl ievērojamāku tieši visu šo piesardzības pasākumu dēļ, cenšoties panākt, lai tas nekad nenotiktu.

Arī šie vīri droši vien bija dzirdējuši par Jēzus brīnumiem – dažus no tiem pat redzējuši. Un tomēr viņi domāja, ka sargs pie kapa varētu Viņu apstādināt. Kā gan var neļaut augšāmcelties tam, kurš spēja izdarīt tik daudz brīnumu?! Un nolikt sargu pie kapa gadījumā, ja notiktu – kas? Lai mācekļi nevarētu nozagt ķermeni un tad pateikt, ka Jēzus ir augšāmcelies no mirušajiem? Kad cilvēki jautātu, kur ir augšāmcelies Jēzus, viņi varētu teikt: vienkārši ticiet mums.

Augsto priesteru darbi atklāja, cik ļoti viņi baidījās no Jēzus, pat pēc Viņa nāves. Varbūt dziļi sirdī viņi baidījās, ka Viņš patiešām varētu celties augšā.

“Viņš ir augšāmcēlies!”

Kristus uzvara pār sātanu un ļaunajiem spēkiem bija nodrošināta pie krusta, un to apstiprināja tukšais kaps. “Kad Jēzus gulēja kapā, sātans triumfēja. Viņš uzdrošinājās cerēt, ka Glābējs vairs neatdzīvosies. Viņš pieprasīja sev Kunga miesu un nolika sargus pie kapa, cenšoties paturēt Kristu kā cietumnieku. Viņš bija ārkārtīgi dusmīgs, kad viņa eņģeļi bēga, tuvojoties Debesu vēstnesim. Kad viņš redzēja, ka Kristus iznāk no kapa uzvarā, viņš zināja, ka viņa valstībai ir pienācis gals un ka viņam beigās būs jāmirst.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 782. lpp.) Lai gan Kristus cilvēcība nomira, Viņa dievišķība negāja bojā. Savā dievišķībā Kristum bija spēks salauzt nāves važas.

Izlasi Mt 28:1–6, Jņ 10:17, 18 un Rm 8:11. Kurš bija tiešā veidā iesaistīts Jēzus augšāmcelšanās? _____

Kalpošanas laikā Samarijā Jēzus apliecināja, ka Viņam ir vara atdot Savu dzīvību un to atkal paņemt (Jņ 10:17, 18). Martai Viņš teica: “Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība.” (Jņ 11:25) Citi panti runā par Viņa augšāmcelšanos kā par Dieva darbu (Apd 2:24, Rm 8:11, Gal 1:1, Ebr 13:20). Pat varenais Kunga eņģelis bija iesaistīts šajā godības pilnajā notikumā (Mt 28:1, 2).

Vienlaikus Mt 28:11–15 atklāj veltīgās un muļķīgās vadītāju pūles turpināt cīnīties pret Jēzu. Romiešu sargs pastāstīja vadītājiem “visas lietas, kas bija notikušas” (Mt 28:11, NKJV). Šajā ziņojumā ietverta doma, ka sargi redzēja augšāmcelšanos. Ja ne, ko tad varētu nozīmēt viņu vārdi? Eņģelis atnāca no debesīm, novēla akmeni, apsēdās uz tā un sargi pagūba? Nākamais, ko viņi redzēja, ka kaps ir tukšs? Varbūt, kamēr romieši nebija pie apziņas, eņģelis paņēma Jēzus miesu? Varbūt to izdarīja mācekļi? Vai kāds cits to nozaga? Lai arī kas notika, Jēzus ķermenis bija pazudis.

Eņģelis, kas nonāk no debesīm; bailēs pagībuši vīri un tukšs kaps reliģiskajiem vadītājiem bija pietiekami satraucoši jaunumi. Bet tas, ka viņi “nolēma bagātīgi dot kareivjiem naudu” (Mt 28:12), lai šie vīri klusētu, norāda, ka, lai arī ko kareivji viņiem pastāstīja, tas viņus dziļi aizskāra. Un tas, ko viņi pastāstīja, protams, bija Jēzus augšāmcelšanās.

Daži izsmej domu, ka pirmie cilvēki, kas redzēja Kristu augšāmceltu, bija romieši.

Kāpēc? Kādā veidā šī patiesība ir simboliska attiecībā uz to, kam jānotiek – evaņģēlijam jātiek sludinātam arī pagāniem? _____

Daudzi cēlās augšā līdz ar Viņu

“Un redzi, Tempļa priekšgars pārplīsa no augšas līdz apakšai divos gabalos, un zeme trīcēja, un klintis šķēlās, un kapi atdarījās, un daudzu svēto miesas, kas dusēja, cēlās augšām. Un tie izgāja no kapiem pēc Viņa augšāmcelšanās, nāca svētajā pilsētā un parādījās daudziem.” (Mt 27:51–53) Ko šis neticamais ziņojums māca mums par Jēzus augšāmcelšanos, un ko tā paveica? _____

Jēzus nāvi iezīmēja zemestrīce (Mt 27:50, 51), un vēl viena iezīmēja Viņa augšāmcelšanos (Mt 28:2). Brīdī, kad Jēzus mira, “zeme trīcēja, un klintis šķēlās, un kapi atdarījās, un daudzu svēto miesas, kas bija nomiruši, tika uzmodināti dzīvei. Un tie izgāja no kapiem pēc Viņa augšāmcelšanās, nāca svētajā pilsētā un parādījās daudziem” (Mt 27:51–53, NIV). Šie svētie tika uzmodināti pagodināti kā Kristus augšāmcelšanās liecinieki un kā prototipi visiem tiem, kas tiks uzmodināti noslēdzošajā augšāmcelšanā. Tādējādi uzreiz pēc Jēzus augšāmcelšanās daudziem jūdiem tika dots spēcīgs pierādījums ticēt Viņa augšāmcelšanai un tādējādi pieņemt Viņu kā savu Glābēju, ko daudzi darīja, tajā skaitā daļu priesteru (sk. Apd 6:7).

“Savas kalpošanas laikā Jēzus uzmodināja daudzus mirušos. Viņš uzmodināja atraitnes dēlu Nainā, sinagogas priekšnieka meitiņu un Lācaru. Tomēr viņi netika ietērpti nemirstībā. Pēc uzmodināšanas viņi joprojām bija pakļauti nāvei. Bet tie, kas iznāca no kapa līdz ar Kristus augšāmcelšanos, tika uzcelti mūžīgai dzīvei. Tie līdz ar Viņu pacēlās Debesīs kā pierādījums Viņa uzvarai pār nāvi un kapu. [...] Šie cilvēki aizgāja uz pilsētu un daudziem stāstīja, ka Kristus ir uzcēlies no nāves un tie ir uzmodināti līdz ar Viņu. Tādā veidā svētā augšāmcelšanās patiesība tika padarīta nemirstīga.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 786. lpp.)

Cilvēciski runājot, augstajiem priesteriem un vecajiem bija lielas priekšrocības. Viņiem piederēja tautas reliģiskā vara, un viņi pat bija spējīgi pārliecināt romiešu autoritātes un pūļus, lai palīdz viņu shēmās. Bet viņi aizmirs, ka “Viņš dara pēc Sava prāta ar debesu pulkiem un ar zemes iedzīvotājiem” (Dan 4:32). Šie augšāmceltie svētie atspēkoja un padarīja nederīgus viņu melus.

Lai arī cik sliktas lietas var notikt mūsu dzīvē, kāpēc mēs varam uzticēties Dieva galējai uzvarai mūsu labā, kamēr mēs vēl cīnāmies šajā kritušajā pasaulē? _____

Augšāmceltā Kristus liecinieki

Izlasi Jņ 20:11–29 un 1kor 15:5–8. Kā mācekļi reaģēja, kad viņi pirmo reizi sastapa augšāmcelto Kristu?

Divi eņģeļi pie tukšā kapa pastāstīja Marijai Magdalēnai un dažām citām sievietēm, ka Jēzus ir augšāmcēlies (Mt 28:1, 5–7; Mk 16:1–7, Lk 23:55, Lk 24:1–11). Bet drīz Jēzus pats parādījās viņiem, un viņi To pielūdza (Mt 28:1, 9, 10; Jņ 20:14–18). Viņš parādījās Pēterim (Lk 24:34, 1kor 15:5) un ceļā uz Emavu arī diviem mācekļiem, kuru sirdis dega, kad Viņš ar tiem runāja (Mk 16:12, Lk 24:13–35). Kad Jēzus parādījās augšīstabā, mācekļi sākmā pārbijās, bet vēlāk kļuva prieka pilni un izbrīnīti par to, kas bija noticis (Lk 24:33–49, Jņ 20:19–23). Nedēļu vēlāk Jēzus atkal ienāca tajā pašā istabā, neatvēris durvis, un tad pat Toms noticēja Viņa augšāmcelšanai (Jņ 20:24–29).

Četrdesmit dienu laikā starp Viņa augšāmcelšanos un debesbraukšanu Jēzus “parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē” (1kor 15:6) un Jēkabam (1kor 15:7). Jēzus pievienojās dažiem mācekļiem Galilejas jūras krastā un ēda brokastis kopā ar viņiem, pēc tam sekoja saruna ar Pēteri (Jņ 21:1–23). Iespējams, ka Jēzus vēl citās vietās parādījās (Apd 1:3) pirms Savas debesbraukšanas (Lk 24:50–53, Apd 1:1–11). Pāvils arī sevi uzskatīja par augšāmceltā Kristus aculiecinieku, jo parādījās viņam uz Damaskas ceļa (1kor 15:8; salīdzini ar Apd 9:1–9).

Kad citi mācekļi pastāstīja Tomam, kurš nebija klāt, ka viņi ir redzējuši augšāmcelto Kungu, viņa reakcija bija: “Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu.” (Jņ 20:25) Nedēļu vēlāk, kad, Tomam esot viņu vidū, Jēzus vēlreiz parādījās mācekļiem, Jēzus viņam teica: “Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas un dod šurp savu roku un liec to Manos sānos, un neesi neticīgs, bet ticīgs.” (Jņ 20:27) Tad Toms atzina: “Mans Kungs un Mans Dievs!” Jēzus viņam saka: “Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!” (Jņ 20:29)

“Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic.” Pat ja neesi pats redzējis augšāmcelto Kristu, kādi vēl tev ir iemesli ticēt Jēzum?

Pirmie augļi no tiem, kas miruši

Izlasī 1kor 15:20, ņemot vērā 5Moz 26:1–11. Kādā ziņā Pāvils atsaucas uz augšāmcelto Kristu kā uz “pirmo no mirušajiem”?

“Pirmo augļu” upurēšana bija sena israēliešu lauksaimniecības prakse ar dziļi reliģisku nozīmi. Tā bija svēta Dieva kā žēlsirdīga Apgādnieka atzīšana, kas bija uzticējies Saviem namturiem zemi, kur auga labība un kas bija gatava pļaujai (sk. 2Moz 23:19, 2Moz 34:26, 3Moz 2:11–16, 5Moz 26:1–11). Pirmie augļi norādīja, ka pļaujas laiks ir ne tikai sācies, bet arī atklāja produktu kvalitāti.

Saskaņā ar Veinu Grudem (Wayne Grudem), “nosaucot krustu par “pirmajiem augļiem” (grieķu val. “aparchē”), Pāvils izmanto metaforu no lauksaimniecības, lai norādītu, ka mēs būsim līdzīgi Kristum. Kā “pirmie augļi” jeb nogatavojušās ražas pirmā garša parāda, kāda būs pārējā raža šajā pļaujā, tāpat Kristus kā “pirmie augļi” parāda, kāda būs mūsu augšāmcelšanās miesa, kad Dieva noslēdzošajā ‘pļaujā’ Viņš mūs uzmodinās no mirušajiem un ievēdīs savā klātbūtnē.” (Wayne Grudem “Systematic Theology” (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1994), 615. lpp.)

Ir vērts pieminēt, ka Jēzus iznāca no kapa ar apskaidrotu cilvēka miesu, bet Viņam vēl joprojām bija krustā sišanas zīmes (1Jņ 20:20, 27). Vai tas nozīmē, ka augšāmceltajiem Dieva bērniem arī būs fiziskas zīmes no viņu ciešanām? Apustuļa Pāvila gadījumā – vai viņa pagodinātajā miesā vēl joprojām būs “dzelonis miesā” (2kor 12:7) un “Kunga Jēzus zīmes” (Gal 6:17, NKJV)?

Līdz savai nāvei Pāvilam “savā miesā bija jānes Kristus pagodināšanas zīmes – savās acīs, ko debesu gaisma bija padarījusi aklas” [sk. Apd 9:1–9]. (Elena Vaita “The Story of Redemption”, 275. lpp.) Bet tas nenozīmē, ka viņš vai kāds cits apskaidrots izglābtais tiks uzmodināts ar ciešanu zīmēm (salīdzini ar 1kor 15:50–54). Kristus gadījumā “Viņš uz visiem laikiem nesīs šīs nežēlības zīmes. Katrs naglas dūriens stāstīs stāstu par cilvēka brīnišķīgo glābšanu un dārgo cenu, kas par to samaksāta”. (Elena Vaita “Agrīnie raksti”, 179. lpp.) Viņa zīmes ir tās, kas mums garantē, ka visas mūsu rētas būs pazudušas uz mūžīgiem laikiem.

Kristus vienmēr nesīs krustā sišanas rētas. Ko tas stāsta par Dieva mīlestību pret mums, un ko maksāja mūsu glābšana? Kā tas arī parāda, cik ļoti daudz Trīsvienība ir ieguldījusi, lai mūs glābtu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Jāzeps kapā” (769.–778. lpp.), “Kungs ir augšāmcēlies” (779.–787. lpp.), “Kāpēc tu raudi?” (788.–794. lpp.), “Ceļā uz Emavu” (795.–801. lpp.), “Miers ar jums” (802.–808. lpp.).

Mūsdienu domāšanas veids netic kaut kam tādām kā Jēzus augšāmcelšanās. Tomēr vēsturiskās liecības ir tik spēcīgas, ka pat tie, kas nespēj pieņemt augšāmcelšanās realitāti, ir spiesti atzīt: daudzi cilvēki ticēja, ka ir redzējuši augšāmcelto Jēzu. Tādējādi liela daļa pret augšāmcelšanos vērstu apoloģētiku ir mēģinājums izskaidrot, kas varēja likt visiem šiem dažādajiem cilvēkiem noticēt, ka viņi ir redzējuši augšāmcelto Kristu.

Daži apgalvo, ka visiem mācekļiem bijušas halucinācijas ar augšāmcelto Jēzu vai ka Jēzus nebija īsti nomiris, bet tikai paģībis un atdzīvojies pēc tam, kad tika noņemts no krusta, un, kad Viņš atkal parādījās, Viņa sekotāji domāja, ka Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem. Un (ticiet vai ne) daži apgalvo, ka Jēzum bija dvīņubrālis, kuru mācekļi uzskatīja par augšāmcelto Kristu. Citiem vārdiem sakot, vēsturiskie pierādījumi par Kristus augšāmcelšanos ir tik spēcīgi, ka cilvēki izdomā šādus argumentus, lai mēģinātu to noraidīt. Tā kā pati augšāmcelšanās ir tik svarīga, mums nevajadzētu būt pārsteigtiem par visiem labajiem iemesliem, kas mums ir doti tai ticēt.

“Mirušie dzirdēja balsi, kas pie krusta sauca: ‘Viss piepildīts!’ Tās skaņas pārvarēja kapu sienas un aicināja dusošos celties. Tieši tāpat būs tad, kad Kristus balss atskanēs no Debesīm. Šī balss sasniegs kapus un tos atvērs, un Kristū mirušie celsies augšā. Pestītāja augšāmcelšanās brīdī tika atvērti tikai nedaudzi kapi, bet Viņa otrās atnākšanas laikā visi dārgie mirušie dzirdēs Viņa balsi un iznāks ārā uz godības pilnu nemirstīgu dzīvi. Tas pats spēks, kas no nāves uzmodināja Kristu, uzmodinās arī draudzi un pagodinās to līdz ar Viņu pāri visām valdībām un varām, pāri ikvienam vārdam ne vien šajā pasaulē, bet arī tajā, kas vēl nāks.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 787. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Viss piepildīts” (Jņ 19:30) un “Viņš ir augšāmcēlies” (Mt 28:6) ir divi visjēgpilnākie apgalvojumi, kādi jebkad ir izteikti. Kā tie papildina cits citu glābšanas hronikā? Kāda liela cerība šajos vārdos mums ir atrodamā?

2. Sākumā reliģiskie vadītāji gribēja, lai sargi pie kapa neļauj mācekļiem nozagt Jēzus miesu. Vēlāk viņi samaksāja sargiem, lai tie saka, ka mācekļi miesu ir nozauguši. Kā šis ziņojums palīdz atklāt Kristus tukšā kapa realitāti, un kāpēc mums, kristiešiem, šis tukšais kaps ir tik svarīgs?